

Recept

Erwin

Kde je začátek všech věcí? Začíná to zrozením? Plozením či snad zrozením otce či matky? Začíná to snad tím, že by stvořen tvor rozumný, ať již je to elf, člověk či skřet? Ano, skřeti jsou tvorové rozumní, i když to tak nevypadá. Chovají se rozumně, podle svých vlastních pravidel a zásad. My, lidé máme jiné a proto můžeme přijít nerozumní třeba vousatým trpaslíkům od kořenů hor. Ale tím stále neodpovídám na první otázku, kde všechno začíná. Znovu tedy: Kde to všechno začíná? Nevím. Nevím, kde to všechno začíná, ale vím, kde začíná tento příběh – na Habrovcí.

Habrovec, malá tvrzička v lese nedaleko Nové vsi. Bližší lokace je Svobodné území, na jihu Ardalů. Tam sídlí družina vyhnanců. Družina, která se živí nebezpečím. Družina, o které někteří zasvěcení vědí, že se na ně mohou obrátit s jistou žádostí, přání či úkolem a pokud je to ku prospěchu potřebných či je to podpořeno cinkáním dukátů, mohou se spolehnout, že jejich žádosti bude vyslyšeno.

Tak tomu bylo i jistého dne, přesněji 26. mikven 1698. toho dne slunce hrálo více než za poslední dny. Poslední sníh se již dávno ztratil. Družiníci pomalu dokončovali práce na cestě do Nové vsi. Ano, i cesta je nutná – jak by se na Habrovec dostal povoz s nějakými zásobami? Zpět k našemu slavnému dni.

Habrovec navštívil velkomožný pán, který se představil jako Erwin, služebník někoho ještě mocnějšího. Byl pozván na dobré víno a něco k zakousnutí. Zároveň dostal možnost přednést skupince svoji žádost.

„Víte,“ pravil Erwin „můj pán by něco potřeboval. Je vcelku úspěšným alchymistou, ale s tím starým ediktem o zákazu přechovávání jistých látek se musí spolehnout na pašeráky z Dorsu. Ti jsou občas nedochvilní a nebo nespolehliví. Můj pán si je jist, že v Dorsu se nachází jedna z přísad, kterou potřebuje do nového lektvaru, na kterém pracuje. Ale jak by se mohl dostat do Dorsu sám? Víte o tom, jak je Dors nebezpečný? Díky nestálým magickým silám a energiím tam naleznete mnoho zvláštního, krásného i nebezpečného. A potom ti inkvizitoři, kteří nemají mého mistra rádi...“

Mluvil velmi zajímavě, naznačil mnohé. Nevím, nakolik se mohli dovtípit, kdo si je chce najmout, snad jen hobití theurg nevelkého vzrůstu Theophrastus Agrippa se mohl domyslet, kdo bude jejich zaměstnavatel. Jakmile padla zmínka o Trojměstí, vše bylo jasné.

Dohodla se odměna, zajistili se zásoby a výprava mohla začít. Erwin neřekl vše, prý zbylé informace doplní jeho pán. První úsek cesty měli před sebou, jeden den cesty na východ od Přístavu je mělo čekat setkání, které jim opět naplní měšce a zajistí trochu toho vzrušení...

Theovo setkání s mistrem Melchiorem

Konečně jsme dorazili na místo setkání. Bylo to na pobřeží a poblíž kotvila loď. Erwin začal rozkládat nějaký zvláštní mechanismus, prý signální světlici. Když dílo dokončil, přikázal nám ustoupit o dva kroky zpátky. Já jsem samozřejmě ustoupil o čtyři. Najednou to bouchlo a nahoru vyletělo červené světlo. Fíha, to bych taky chtěl umět. Erwin nám vysvětlil, že červená barva znamená, že je tu s námi, modrá, že jsme práci odmítli a zelená, že čekáme v Přístavu. Brzy od kotvící lodi vyplula loďka. Na ní připlul člověk v černém plášti. Tedy, takový zvláštní člověk – nebyl o moc vyšší než Felix. Už předtím jsem si spojil Erwinovy narážky s tím, co jsem slyšel od dědy Aureola a četl v Dějinách Trojměstí. Takže – je to artemid? Malá postava, poměrně velká hlava, mistr alchymista, to odpovídá. Pro jistotu jsem se jej na to i zeptal, a Melchior (tak se představil) mi to potvrdil. Ale to předbíhám.

Mistr Melchior nám zopakoval a upřesnil, co nám řekl Erwin – v Černých močálech a Šwertských vrších musíme něco zjistit, a nejspíš pak pojedeme pro nějaké bylinky do Dorsu neboli Dáblovy stopy. To prý bude adrulínové (nebo jak se ten lektvar či co jmenoval),

protože v Dábově stopě je město Burubon, kde sídlí církve a inkvizitoři. Cestou máme mistra Melchiora ochránit před lapky, příšerami a právě inkvizitory.

Na cestu budeme potřebovat vůz – pro ten Erwin vyrazil do Přístavu.

Po Erwinově odjezdu přišel čas uvařit nějaké jídlo, a taky čaj. O vaření jsme se ucházeli já, Samuel a Švun. Melchior nás nechal tahat slámku, a tak vyhrál Sam. My ostatní jsme zatím šli nasbírat dříví.

Když jsme se vrátili, čaj byl hotový. Melchior nám sdělil, že do něj přidal nějaký lektvar, a že pokud si máme věřit, tak se napijeme (my, ne on). Některým se do pití moc nechtělo, ale podle mě to bylo zbytečné. Když nás najal, určitě nás nebude chtít otrávit, naopak nám určitě nějak pomůže. Takže si ten čajík pěkně vychutnám...

Když jsme dopili, Melchior si také nalil a vyprázdnil svůj šálek. Ten lektvar v čaji je prý kofulín, který nám dá sílu a ochrání nás před nemocemi. Kofulín však je návykový a málo se po něm spí (to by vysvětlovalo Melchiorovy kruhy pod očima).

Posílení kofulínem jsme vyrazili na cestu...

Před černý močál (Murai)

Tak, s Melchiorem jsme se seznámily a konečně vyrážíme na cestu, dokonce nám nalil nějaký dryák do čaje, říkal tomu nějak kofelín bo jak. Ale věřte nevěřte fakt mě to povzbudilo. Hnedle se mi jde lépe. Náklad jsme hodily na povoz a rovnou tam přisedlo i několik z nás, například slečna Katharina a „PAN“ Samuel.

Vyrazily jsme na cestu, šéf Harb se ptal jestli by někdo nešel napřed ať máme o všem přehled, hned jsem se přihlásil a šli jsme. Mít někoho nad sebou to už mi chybělo, konečně se cítím jako za starých časů.

Cesta klidně ubíhá dál, občasné zaržání koní táhnoucích povoz ruší tu klidnou atmosféru.

Nikde nikdo, ticho a zapadající slunko. Nádherná být zase na cestách.

Večer se utáboříme, rozděláme oheň, naši tři kuchtíci se zase mírně pohádají kdo bude vařit, nesleduji to, koukám po okolí, po té tiché tmavé noci.

Ozval se Harb kdo by si vzal hlídku.

Koukám na hvězdy, je čistý nebe. A už je docela pozdě, možná bych měl vzbudit dalšího. Za chvíli.

Ráno vyrážíme dál na cestu, zase jdu vepředu a tak vidím jako první jak před námi z mlhy vystupuje hradba stromů.

Černej hvozd.

Sídlo temnejch elfů, moc blízko se mi k nim nechce, ale náš cíl je močál hned vedle hvozdu, tam našťestí ty svině moc nepáchnou.

Dneska je už víc zataženo ale přesto je teplo. Dostáváme se k řece, první překážka na cestě, ale opodál je brod, vyložíme vůz, náklad přeneseme na zádech a lehce se dostáváme na druhou stranu.

Kousek za řekou stavíme abychom jsme mohli přespat ještě na pevné půdě, dál už jsou jen močály.

Další hlídka proběhla stejně hladce jako ta předešlá, miluji noc.

Ráno se rozcházíme s Erwinem, bude tu hlídat vůz a koně a my půjdeme dál pěšky.

Před námi se vznášejí opary vycházející z útrob močálu kde prý žijí mrtvý a kterým z těl rostou hrůzostrašné masožravé rostliny. Kde ti samy květiny obloudí smysly a stáhnou tě ke svým kořenům kde budou požírat tvé hnijjící tělo.

Vcházíme tam kde pánem není člověk ani elf.

Do Černých močálů.

První setkání s žabáky - Popisuje Harbyrwydd (se svým psem Žaludem)

Už se několik hodin ploužíme bažinou. Jdu první a snažím se nacházet cestu, což se mi, díky mým schopnostem, celkem daří. A když se zmýlím tak mám kolem pasu lano a přátelé mě včas vytáhnou. Asi dvakrát jsem zapadl po pás a jednou mě museli opravdu tahat, měl jsem trochu nahnáno, ale včas mě vytáhli. Občas pomyslím na svého psa Žaluda, byla to blbost ho sem táhnout, ale zatím se drží. Jen občas musí plavat.

Zrovna procházíme mezi dvěma ostrůvky, když si všimnu nějakýho divnýho klacku na hladině. Udělal jsem dva kroky a přitáhl si ho mečem k sobě. Je to ztrouchnivělé kopí s kostěným hrotem. Takže to vypadá, že tyhle bažiny mají obyvatele. Jdu k ostatním a ukazuju jim nález. Nejvíce to zajímá Thea a tak mu kopí posílám. Sotva ho dostal do rukou tak se najednou napravo vynořují z vody takové hnusné bytosti. Jsou zelení, rozložením těla jako lidi a na hlavě mají takové výrostky jako ploutve. V rukách mají kopí a palice a je jich celkem pět. Družina reaguje docela rychle. Trpaslík se žene vstříc žabákům. Na to jak se žene vždy do boje jednou zařve. Murai ho následuje. Jinak většina družiny se stahuje na ostrůvek a kolem Melchiora. Ještě si všímám, že Schlank na konci postupuje vstříc dvěma žabákům. Já postupuji pomalu vpřed. Taky se je snažím oslovit: „Iš bin Kamaradn“. Odpověď? „Chr, gr, brum mlask, klokty, blueeee.“ Počkám si až žabák na kraji zaútočí na Felixe. Trpaslík zasahuje prostředního žabáka, ale ten to ustál a hned mu to vrací. Stejně jako ten po jeho levici a pravici. A teď přišla moje chvíle. Blížím se rychlými kroky a mocně se napřahuju, když tu náhle se žabák na mě točí a ještě se po mě ohání palicí. Rychle se rozhoduju, že nepřeruším útok a tak mě palice zasahuje do hrudi. Ustojím to a pokračuju v úderu. A zasahuji!! Díky náprahu ho páru od krku až do rozroku (fuuuj) a žabák padá mrtev do vody. „Takhle bojuje Náčelník Mrtvého Králíka žabouni“, křičím v afektu. Mezitím vidím, že už se do boje zapojil i Murai, který útočí po levém boku Felixe, který právě zabodl své kopí do břicha dalšího žabáka. Vypadá to, že vyhráváme, když tu náhle mě zezadu cosi tupě udeří a já málem padám do vody. Moji kolegové v boji mají stejné problémy, ale ustáli to. Ty dva už Murai a Felix zvládnou a tak ustupuju a otáčím se a vidím Švuna jak cosi gestikuluje. Vzpomínám, že to dělal vždy Ithien a pak se stalo něco zázračného. Musím si na něj dát pozor, pochází totiž z Buzdoganova území, po boji si ho podám. Také si všímám jak dobře si vede Schlank proti dvěma žabákům. Jeden už mele z posledního. Aj! Ted' to dostal Schlank do tváře. Už se tam chci rozběhnout, když vidím, že na tváři nic nemá – divné, asi uhnul. Zbytek družiny je částečně na ostrůvku a kolem Melchiora a připraveni ho bránit, až z nich jde strach. Mezitím padají mrtví tři žabáci. Schlank, Murai a Felix si každý připsal jednoho a teď všichni míří na posledního, který se snaží utéct, ale končí proboden Schlankem.

Je po boji. A naší straně je jen pár drobnějších zraněných. Rychle je ošetřím, vymyji jim rány, sešiju je, obvážu a uvolním podlitiny, aby se rychleji vstřebali. A teď Švun.

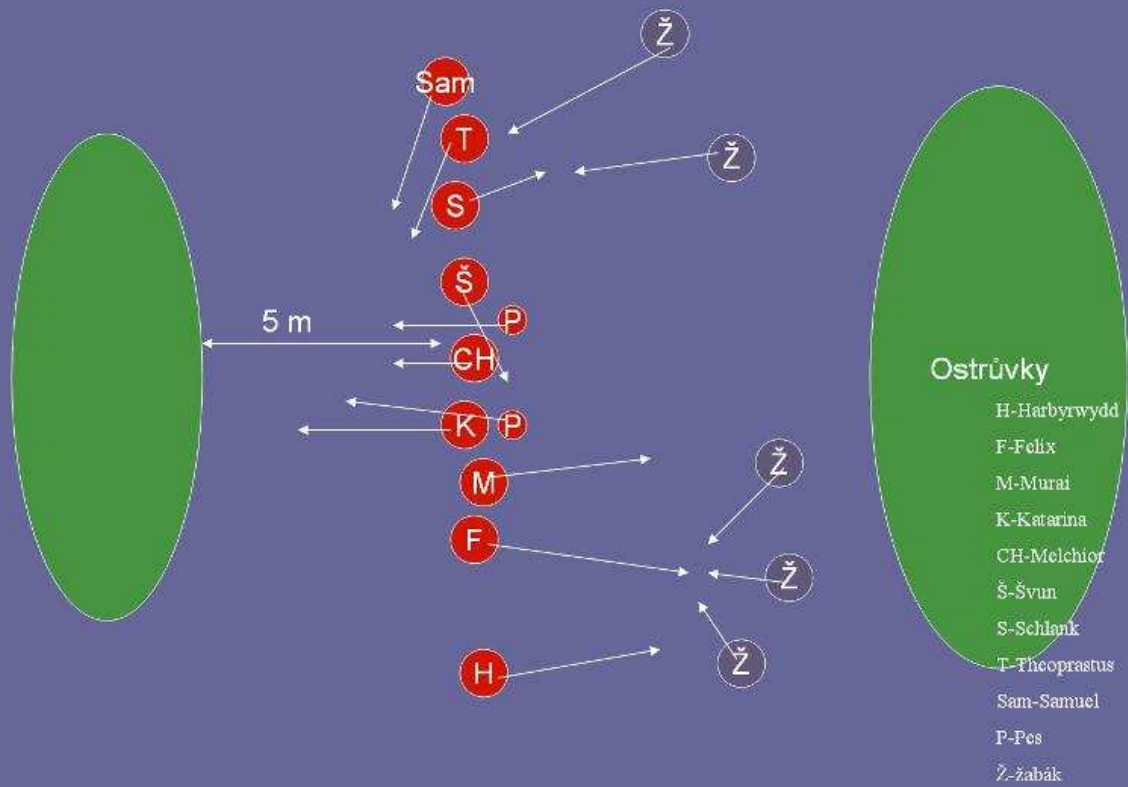
„Co to mělo bejt, neříkej, že ten nápor vzduchu nebyl od tebe, všiml jsem si tě.“

„Já vám chci pomoci, oni padnout a vy je zabít“

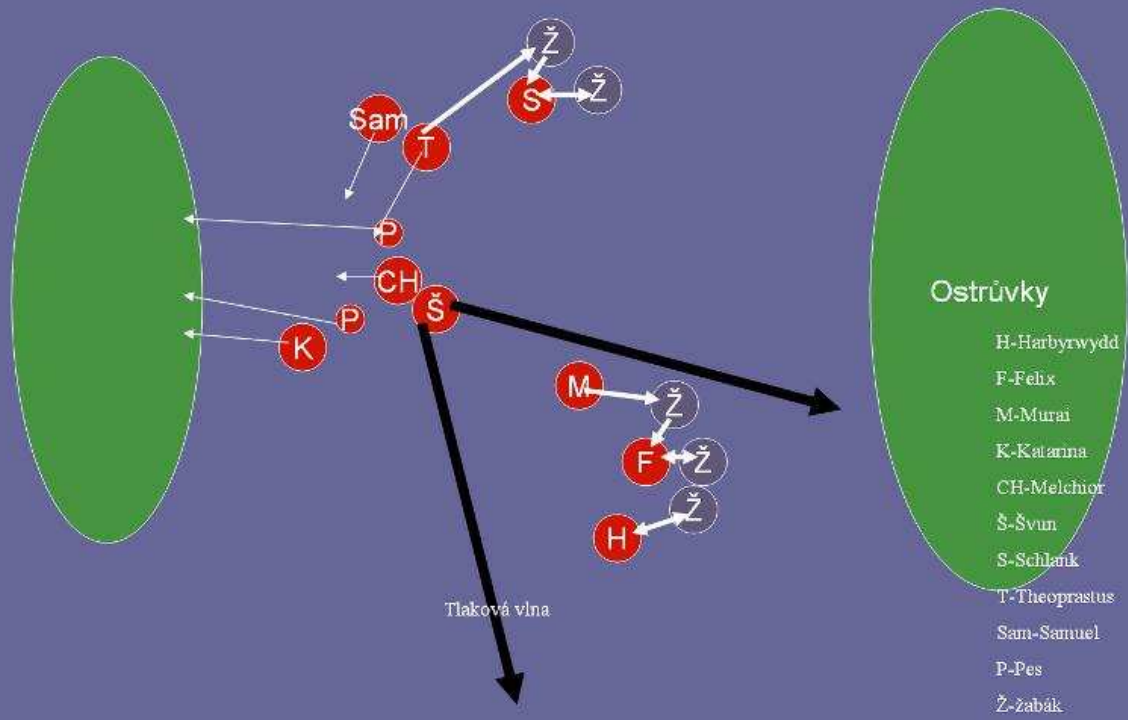
„Ty debile, když jsme byli před nima a ty za námi, tak by to porazilo nás a oni nás zabili, příště zkus přemejšlet. Budu tě sledovat“

Mlčí. Nevím co si mám myslet, dám si ne něj bacha. Ještě prohlížím jednu mrtvolu a беру si kopí. Poslouží mi k hledání cesty. Pokračujeme skoro až do soumraku. Nacházíme větší ostrůvek a táboříme. Švun padá úplně vyčerpaně. Murai ho ukládá a půjčuje mu deku. Dobře, že si pomáháme. Rozdělujeme si hlídky a pomalu uleháme. Usínám a hlavou se mi honí spousta myšlenek. Druhá noc od povozu a vypadá to, že ještě alespoň den půjdeme. Družina vypadá dost unaveně, snad si dnes dobře odpočinou. Zásoby jídla máme už jen na tři dny, takže nám to nevyjde. Až sní každý svoje přídělky, Felix a Sam vybalí nouzovou zásobu a zavedeme poloviční dávky. Já kdyžtak jíst nějaký den nemusím. Zítra si musím promluvit s Melchiorem a pokusím se najít zkratku. Musím všechny ve zdravý odtud vyvést, nesmím zklamat...

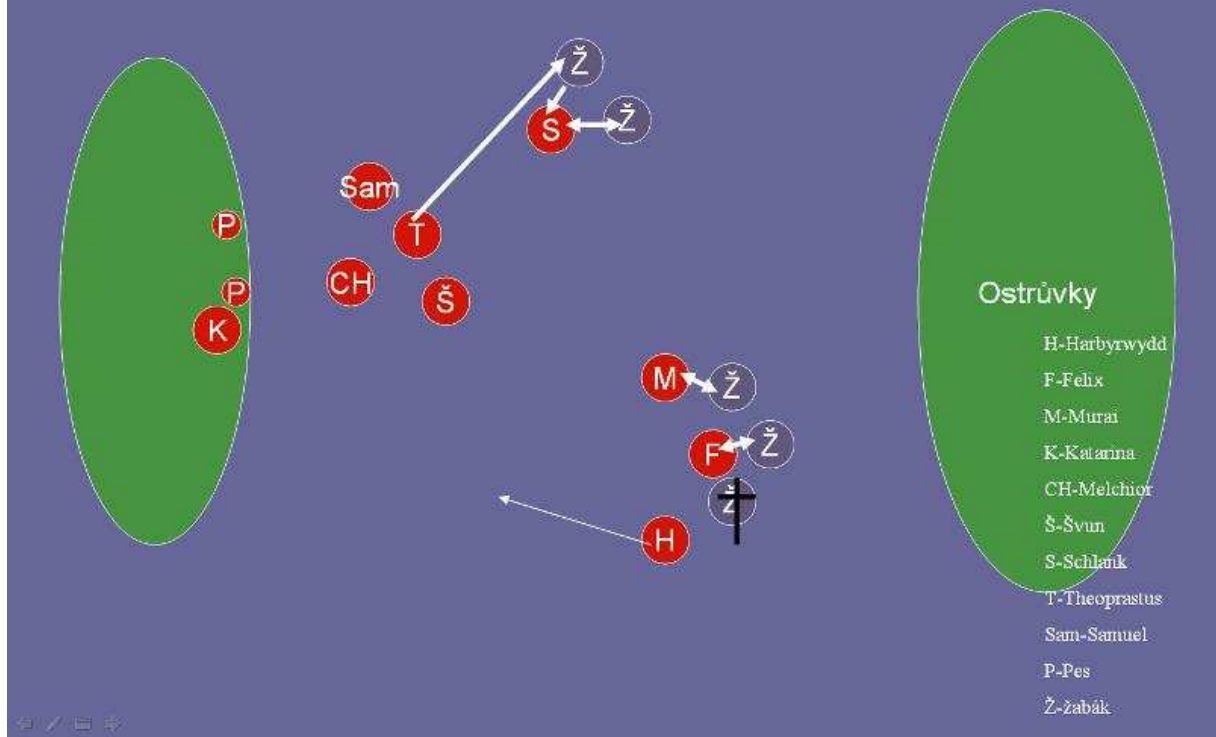
Průběh boje - počátek

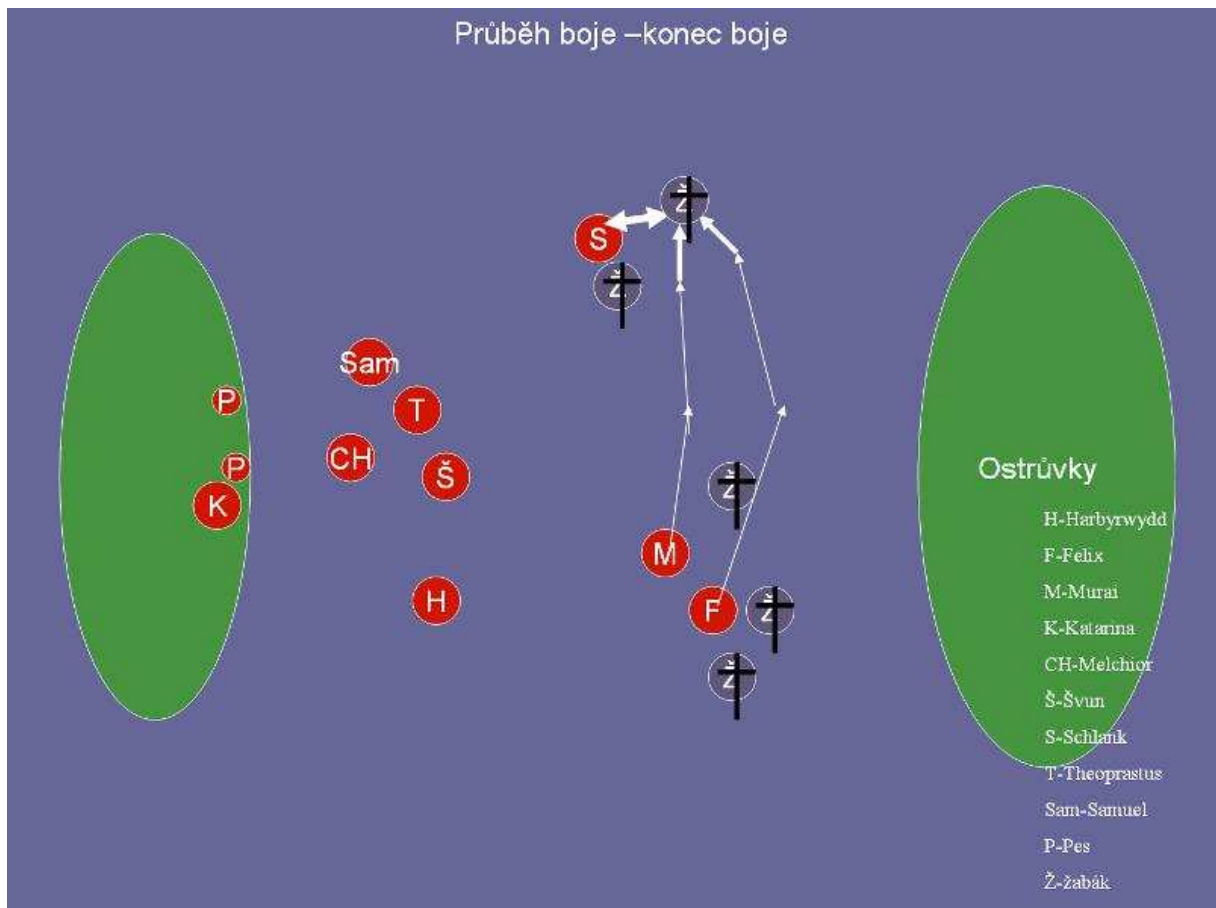
Průběh boje - první střet - útoky tučně

Průběh boje – vítězíme

Průběh boje – konec boje

Náčelník (Schlank)

Pokračujeme smrdutou bažinou. Bahno je všude, všichni jsme unavení – Švun už se sotva plahočí, vypadá, že vypustí duši každou minutou. Podle Melchiora už bychom měli být blízko místa, kam se máme dostat. Zajímalo by mě, co Melchior hledá. Prý nějakou ingredienci ke svému novému pokusu, měl by to být nějaký lektvar či co, ale nic bližšího nám Artemid neřekl.

Asi v půli dne jsme dorazili nedaleko jistého zříceného chrámu. Vypadal jinak než poinarské chrámy. Byl sloupový s lehce sešikmenou střechou. Trošku mi připomínal chrámy z mé domoviny. Vzdušné, otevřené a hezké. Jak je možné, že podobný chrám se nachází zrovna zde?

Blížíme se k chrámu a Melchior nám vypráví o Artemidské kultuře, prý položil základ pro velkou část lidských kultur. Tím mi vysvětlil, co dělá ten chrám tady a proč jsou i v mé domovině podobné chrámy. Starší kultura ovlivnila kultury mladší.

Dosáhli jsme pevné země. Ruiny chrámu, zbořeníště. Ano, chrám byl starý, tak starý, že se již rozpadl a nyní jsou z něho jen zbytky. Melchior nám říká, že se musí dostat k oltáři, tam by měla být nějaká nápověda či nápis, který mu napoví střípek z jeho hledání.

Blížíme se k oltáři, něco se mi nezdá. Bažiny jsou podezřele tiché. Ne klidné, ale tiché. Každou chvíli to musí přijít, cítím to. Je to všude kolem, nebezpečí.

Měl jsem pravdu, vzadu za oltářem se zvedá další z rodu žabáků. Vypadá to na jejich náčelníka – je větší než ty, které jsme potkali před pár dny. Na hlavě má místo jedné ploutve tři další, všechny velké a červenomodré. Na ramenou má kostnaté výrůstky. Je hnusný a nechová se přátelsky. Vrchčí, prská a v ruce má kamenný kyj. On je to spíš kus zdiva z tohoto bývalého chrámu. Vyskočil na oltář a řičí jako siréna. Je slyšet všude. Voda se vlní a objevují se další žabáci. Zůstávají však na mělčině před břehem. Náčelník či bojovník kmene jim jistě chce ukázat, kdo je tady pánem.

Začíná boj, tohle bude opravdu tuhé. Musím zklidnit svoji mysl. Nic se neděje, o nic nejde. Abych se uklidnil ještě více, zavírám pořádně oči. Nic nevnímám, kolem mě je klid. Soustředím se, jelikož komunikuji s všemohoucím. Víím, že boj bude krutý a někdo z mých přátel by mohl zemřít, tomu chci zabránit.

Když otevírám oči, boj je již v plném proudu, žabáci na břehu syčí, prskají a vrčí. Švun nás jen povzbuzuje, nedivím se mu – na boj již nemá sílu. Já střílím z luku, Katharina se svým velkým černým psem ochraňuje Melchiora a ostatní bojují proti nestvůře.

Jeden úder střídá jiný, musím říct, že když Vyhnanec takhle pozorují vypadají celkem seširaně. Seširaněji než leckterá skupina vojáků. Náčelník útočí na Muraie, Harb jeho útok srazil a Murai zasahuje žabáka mečem. Dokonce i Theo se do boje zapojil, jeho malé vybuchující ohýnky žabáka rozčilují a pálí jej.

Žabáka jsme nakonec porazili a Melchior si na podstavci přečetl nějakou větu ve velice zvláštním jazyce. Po smrti náčelníka se zbytek žabáků s ustrašeným kňučením stáhl zpět. To je dobře. Rozhodli jsme se si zde odpočinout do dalšího dne.

Cesta zpět

Mají co chtěli. Vlastně, zaměstnavatel má co chtěl. Jak sám řekl, cesta do Šwertských vrchů nebude tolik důležitá, tuto část výpravy provedou jen jako potvrzení již zjištěných skutečností. O co asi půjde, když je to tak důležité? Snad se to hrdinové našeho příběhu někdy dozvědí.

Zabitím náčelníka, nebo alespoň nejsilnějšího bojovníka žabáků se cesta zpět značně zjednodušila. Za celé dny tak družinu obtěžovali jen komáři a jiná močálová svoloč. Být zde o dva nebo tři měsíce déle, mohli by být komáři smrtelným nebezpečím. Takhle byli jen velmi otravní.

Na přenocování se vždy našel nějaký pevnější kus země. Vše dobře dopadlo a družina, utmáčená, unavená a špinavá se společně s Melchiorem dostala zpět k povozu, koním a Erwinovi. Erwin a jeho kuše se ukázali jako dobří hlídači, jelikož povoz byl stále celý a nic nechybělo.

Nicméně, bylo potřeba udělat několik menších oprav, jelikož jeden den zpočátku výpravy padaly velké kroupy. Ale opravy zabraly jen jeden den. Další den si všichni odpočali a mohlo se vyrazit na sever, do Šwertských vrchů.